

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Gadus Ügyvédi Iroda (3526 Miskolc, Szeles utca 4. I/7. szám, ügyintéző: dr. Gadus Csaba ügyvéd) által képviselt felperesnek a Gyurkó & Kállai Ügyvédi Iroda (3300 Eger, Törvényház u. 13-15. szám, ügyintéző: dr. Kállai Sándor ügyvéd) által képviselt alperes ellen 8.822.962 forint tőke és járulékai megfizetése iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2009. május 29-én kelt 4.G.20.040/2009/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. és 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 (Kettőszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2005. novemberében adásvételi szerződéssel több alkalommal húskészítményeket értékesített az alperesnek. A felperes a vételárról összesen 24 db számlát állított ki, melyek együttes összege 8.822.962 forint volt. A vételárat az alperes nem fizette meg.

A felperes 2006. június 20-tól felszámolás alatt áll. A felperes 2008. november 17-én benyújtott kérelmére a Heves Megyei Bíróság 2009. január 23-án fizetési meghagyást bocsátott ki az alperes mint kötelezett ellen. Az alperes - beszámítási kifogást tartalmazó - ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes módosított kereseti kérelme 8.822.962 forint tőke és ezen összeg után 2006. január 4-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összege, valamint a perköltség megfizetésére irányult a Ptk. 365. § (1) bekezdésére hivatkozással. A felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 36. § (1) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy a törvényi feltételek nem állnak fenn, ezért nincs lehetőség beszámításra.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte. Az adásvételi szerződés tényét, az árú átvételét, a számlák kiállításának jogalapját ésösszagszerűségét nem vitatta. Az ellentmondása tartalmazza, hogy 2005. november 30-án a felperesnél vezetett folyószámlájának az egyenlege 8.551.259 forint tartozás volt, valamint 6.874.599 forint visszatérítéstől elesett a felperes mulasztása miatt.

Az elsőfokú bíróság a 2009. április 28-án tartott tárgyaláson hozott és kihirdetett végzésében felhívta az alperest, hogy pénzbírság terhe mellett a felperesi keresetre vonatkozó ellenkérelmét írásban 5 napon belül terjessze elő, a tényállításait alátámasztó bizonyítékait jelölje meg, bizonyítási indítványát tegye meg, és annak egy példányát a felperesi jogi képviselő részére is küldje meg. Figyelmeztette az alperest, hogy ennek hiányában a rendelkezésére álló adatok alapján fog dönteni. Az alperes képviselője a tárgyaláson nem volt jelen, a részére megküldött jegyzőkönyvet 2009. május 6. napján vette át.

Az alperes az elsőfokú bírósághoz 2009. május 18-án benyújtott előkészítő iratában arra hivatkozott, hogy a felperes a keresete alapját képező követelést engedményezte, ezért az igényét az alperessel szemben nem érvényesítheti. Ezen kívül előadta, hogy az úgynevezett bónusz elszámolás eredményeként vele szemben a felperesnek tartozása áll fenn, amely csökkentené a felperesi követelés összegét. Indítványozta G.né V. M. tanúként történő meghallgatását a bónusz visszairásra, amennyiben a bünusz visszairás lehetőségét a felperes vitatná.

A 2009. május 19-én tartott tárgyaláson az alperes képviselője ismét nem jelent meg, az elsőfokú bíróság a határozathirdetést 2009. május 29-ére elhalasztotta.

Az elsőfokú bíróság a 2009. május 29-én kelt 4.G.20.040/2009/10. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.822.962 forint tőkét valamint ennek 2006. január 4. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félétet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatát, valamint 529.000 forint perköltséget, továbbá az állam javára - külön felhívásra - 529.400 forint illetéket. Az elsőfokú bíróság a felperes módosított kereseti kérelme szerint marasztalta az alperest a Ptk. 365. § (1) bekezdésének és 305/A. §-ának felhívása mellett. A határozat indokolása szerint az alperes az eljárás során a számlák alapját képező teljesítést nem vitatta és azt sem, hogy a számla összegeket nem fizette meg. Az alperesi ellenkérelem szerint a felperesi követelés engedményezésre került, de ezt az alperes nem bizonyította, erre vonatkozóan a bíróság által megszabott határidőben bizonyítási indítványt nem tett, így a késedelmesen előterjesztett bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság mellőzte.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Utalt arra, hogy már az ellentmondásban lényegében beszámítási kifogást terjesztett elő, hiszen a felperes által hivatkozott összegbe kérte beszámítani a 2005. évi szállítások után a bónusz

visszatérítést, melynek összege 2.054.079 forint volt, illetve kérte beszámítani a felperesi tartozásba az 1.077.466 forintos, reklámújságban kiszámlázott költségeket, amely költségeket a felperes nem vitatott. Előadta továbbá, hogy a felperes a ... hálózathoz, melyhez alperes is tartozott, nem fizette meg az alperes által végzett szállítások másodlagos kondíciójának értékét, így a ...-hálózattól az alperes több mint 6 milliós visszatérítéstől esett el. A bónusz jóváírás tekintetében a felek által elfogadott gyakorlat az volt, hogy számlakiállítás nélkül egy kompenzációs levéllel történt meg a jóváírás, így mindkét fél automatikusan kivezette a könyveléséből a bónusz összegét és ezzel a felek a tartozást csökkentették. Ez a bónusz jóváírással kapcsolatos levél a felperesnek megküldésre került, azt a felperes nem vitatta. Téves az elsőfokú bíróság ítélete, mivel a beszámítási kifogásnak minősülő követelést nem számolta el és teljes egészében helyt adott a felperesi keresetnek.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés mellett több alkalommal felhívta az alperest bizonyítékai csatolására, de az alperes sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban bizonyítékokat nem csatolt. Utalt arra, hogy a felszámolási eljárásban lehet az alperes által említett beszámítási kifogás jellegű követelést érvényesíteni, ha az, akinek követelése van, hitelezőként részt vesz az eljárásban, azonban az alperes a felszámolási eljárásban hitelezői igényt nem jelentett be, így beszámítási kifogásának nem lehet helyt adni, beszámítási kifogást nem is terjeszthetett elő.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Ptk. 365. § (1) bekezdése értelmében adásvételi szerződés alapján az eladó köteles a dolog tulajdonát a vevőre átruházni és a dolgot a vevő birtokába bocsátani, a vevő pedig köteles a vételárat megfizetni és a dolgot átvenni.

Az elsőfokú bíróság által megállapított helytálló tényállás szerint a teljesítés és a számlák kiállítása a felperes részéről megtörtént, az alperes a számlákat nem fizette meg. Az alperes egyrészt engedményezésre hivatkozott, amellyel kapcsolatban semmilyen bizonyítékot nem csatolt, másrészt pedig beszámítási kifogást terjesztett elő.

A Cstv. 36. § (1) bekezdése szerint a felszámolás során csak olyan követelés számítható be, amelyet a felszámoló elismertként nyilvántartásba vett, és amelynek tekintetében a felszámolás kezdő időpontját - vagy ha a követelés később keletkezett - a keletkezését követően nem került sor engedményezésre.

A Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal,

hogy a hitelező - a gazdálkodó szervezet által indított perben - a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is a hitelező volt.

A perben az alperes által sem vitatott tényként került megállapításra, hogy a felperes felszámolási eljárása során az alperes hitelezői igényt nem jelentett be, így nem minősül hitelezőnek, tehát az alperes a jelen perben beszámítási kifogással nem élhet.

A fent kifejtettekre tekintettel - az indokolás részbeni kiegészítésével - a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése és a 239. §-a alapján az eredménytelenül fellebbező alperes fellebbezési perköltsége az alperes terhén marad, és emellett köteles a felperesnek az általános forgalmi adót is magában foglaló ügyvédi munkadíjat, mint másodfokú perköltséget megfizetni, melynek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése és (5) bekezdése alkalmazásával állapította meg.

Budapest, 2010. január 20.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Molnár József s.k.
előadó bíró

Dr. Sándor Ottó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő